

CĂLĂUZA REDINȚEI

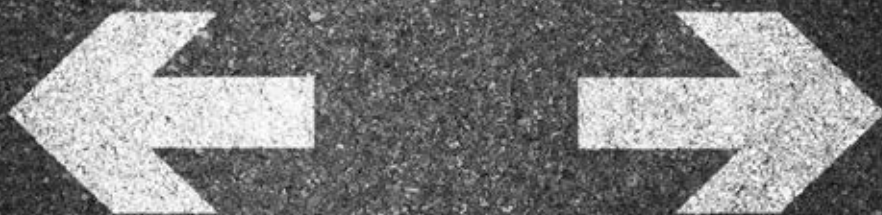
Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

August (Gustar)

nr. 8 (34) / 2019

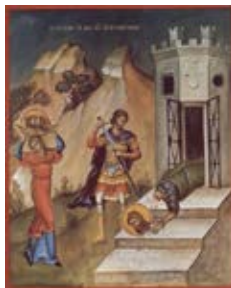
Ce-ți dorești cu adevărat?

Citeți în pagina 1

Cine nu sunt eu?
(Serată duhovnicească)

Citeți în pagina 4

Tăierea capului Sf.
Ioan Botezătorul

Citeți în pagina 15

Medicamente duhovnicești
aghiasma, anafura și uleiul

Citeți în pagina 9

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiağ
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Ce-ți dorești cu adevărat?

Pentru început, pot să afirm că am fost și sunt un om obișnuit, un om care însă nu se mulțumește cu puțin și care își dorește ceva mai bun, mai nou, mai înălțător. Lăsat liber să-mi aleg drumul în viață, nu am știut niciodată limpede ce vreau. Ce vedeam în jur fie mă fascina, fie mă descuraja sau mă întrista. Am încercat din toate câte puțin, m-am avântat cu pasiune și dăruire, dar adesea m-am plictisit destul de repede și am renunțat. Îmi era teamă să investesc cu tot sufletul în ceva. În adolescență, m-am îndrăgostit și am crezut că am descoperit ceea ce-mi doream; dar după un timp s-a dovedit că nu era așa. Ceva lipsea, ceva nu era bine; simțeam asta, dar nu o conștientizam încă foarte acut.

Și uite așa, am ajuns după terminarea stagiului militar, la libertatea pe care o doream, în acel punct în care aveam în față întreaga viață, pe care să mi-o croiesc după voia mea proprie. Și atunci m-am poticnit și am căzut. Și m-am izbit, la propriu, de propriile mele temeri, de neîncredere și de neputință; m-am izbit de ceea ce nu credeam că mi s-ar putea întâmpla vreodată; m-am izbit și de acea singurătate care te apasă chiar și când ești înconjurat de oameni; și cel mai tare, m-am izbit de neputința de a schimba lucrurile, oricât m-aș fi zbatut sau aș fi plâns. Îmi vin adesea în minte cuvintele părintelui Iulian care spunea că deși suntem înconjurați de oameni pretutindeni, sentimentul de singurătate rămâne dominant în omul care nu îl are pe Domnul Hristos alături.

În tinerețe, mi se zicea că sunt „nebul și sentimental” pentru că sufeream aiurea și visam, în loc „să-mi văd de treabă”; acum, anumite persoane cu care intru mai des în contact și care au aflat despre schimbarea din viața mea, îmi spun că sunt așa pentru că în fiecare sâmbătă seară merg la vecernie, în loc să ies în oraș ori la petreceri, motivând că viața trece și clipa nu se mai întoarce. Interesant e însă că atunci când am ajuns prima dată în fața părintelui duhovnic din dorința de a schimba ceva și de a „reseta” păcatele acumulate cu osârdie în toți anii în care am fost un bun creștin nepracticant, din dorința de „ceva nou”, am aflat că nici măcar

nu am „înnebunit” încă de-ajuns...

Sunt conștient că toți ne dorim ceva. Dacă vrei bani sau vrei să fii persoană publică cu multă influență și relații, sunt sigur că în timp vei fi nefericit. Chiar dacă astăzi vei câștiga la loto o mie de lei, mâine vei dori să devii miliardar. Nu ai niciodată ce dorești; imediat ce ai un lucru, încetezi să îl mai dorești. Nu aștepta acel „ceva” și nu te teme, că oricum nu va dura prea mult. Nu trebuie să ne prefacem că suntem fericiți, doar pentru a uita că la vremea când Dumnezeu va considera, vom muri. Nu cred că este necesar a alerga la petreceri și la cluburi sau să-ți îneci amarul în alcool doar pentru a-ți abate gândul de la nefericire și de la moarte. Oare cum credeți că putem evita disperarea dacă rămânem atei sau „creștini nepracticanți”?

De curând, am citit un articol dintr-o publicație a unui coleg (nu mai rețin, dar cred că era revista Formula-As), care mi-a plăcut foarte mult și care m-a motivat să aștern pe hârtie aceste rânduri. Astfel, am copiat textul pe care îl transcriu în cele ce urmează.

Pe data de 23 februarie a.c. la Spitalul din Patra (Grecia, Pelopones), intră agitat pe ușă un bărbat înalt și, într-o greacă foarte stâlclită de emoții, roagă pe asistente să-l ajute cu un căruț pentru a-și lua soția din mașină, căci urma să nască și o cuprinsese durerile. Asistentele îl ajută și împreună cu soția merg către sala de nașteri, el insistând să fie alături de ea când va naște.

După câteva clipe apare și doctorul care începe să facă toate pregătirile pentru naștere. Toată lumea agitată... La un moment dat, în sala de nașteri, bărbatul observă că pe peretele de la răsărit există o icoană a Maicii Domnului.

Puțin tulburat, se apropie de doctor și îi spune:

-Domnule Doctor, aș vrea să vă rog ceva... Știți, eu sunt musulman, soția mea va naște cu ajutorul dumneavoastră; n-aș vrea însă ca primul lucru pe care-l va vedea copilul meu pe lumea această să fie o icoană... Să o dăm jos!

Vădit deranjat, doctorul cere răgaz pentru a se decide; după care, sună și pe directorul spitalului... Cu toate că toți sunt revoltați, decid să respecte dorința bărbatului și să dea icoana jos de pe perete, urmând să o pună la loc după ce pleacă...

-V-am respectat dorința, spune doctorul bărbatului, însă vă rog lăsați-ne acum să ne facem treaba în liniște.

După câteva ore de așteptare, iese din sală doctorul și îi spune:

-Domnule, soția dumatăle a născut un băiețel de 4 kilograme. Totul este în regulă, dar, din punct de vedere medical, copilul este orb!!! Îmi pare rău, nu va

putea vedea...nici icoana, nici frumusețea creației!

Bărbatul cade dărâmat de veste și începe să plângă...

Acum îmi pun întrebarea: Când ne dorim ceva, știm cu adevărat ceea ce ne dorim? Merg la biserică și ca să mă împac cu mine însumi, să mă regăsesc pe mine, acela care eram după Botez, în care Dumnezeu a pus unele daruri pe care le-am irosit în deșertăciuni, în patimi și în dorințe fără de sens. Am înclinații și trăsături de caracter pe care greu le mai disting, pentru că m-am lăsat prea lesne influențat de tot ce am întâlnit în jurul meu. Ori, ca să știi ce trebuie să faci în viață, cred că vederea îți trebuie mai întâi curățită, ca să te poți cunoaște și să te vezi așa cum ești; și apoi să-ți pui nădejdea în Domnul Hristos, la care toate sunt cu putință. Părintele duhovnic, când i-am spus că nu știu ce să fac cu viața mea, mi-a răspuns apăsător „Ba știi!” și mult m-am tot gândit ce-a vrut să spună prin asta. Și am început să cred că răspunsurile ar trebui să le căutăm nu în afara noastră, ci înăuntru, acolo unde ne agităm întruna și ne tulburăm și tocmai din acest motiv nu reușim să le vedem și să ne găsim locul și liniștea.

Mergând la biserică, am înțeles că e nevoie de foarte puțin efort pentru a dobândi starea de bucurie interioară. Pentru că în zadar credeam că dacă voi ajunge să îmi îndeplinesc dorințele, voi fi mai fericit. De multe ori am avut sentimentul unui gol sufletesc după ce trăiam cu mult entuziasm momentele pe care le consideram „bucurii” ale vieții, la fel cum după un spectacol de teatru se sting luminile, oamenii pleacă și sala rămâne pustie.

Dar bucuria pe care o simt când ies de la o slujbă, chiar dacă a fost lungă ori am stat târziu noaptea la privegherile organizate cu sprijinul părintelui Iulian și sunt obosit, e altfel...ea nu trece, nu se pierde, îmi umple sufletul de liniște și așezare, de tot ceea ce îmi doresc. Căci toate dorințele noastre, oricât am încerca noi să le trăim aici de unii singuri, sunt trecătoare și imprevizibile. Pe când, la Domnul Hristos e un urcuș continuu și o descoperire permanentă; te bucuri și te minunezi, de fiecare dată parcă mai mult și mai deplin.

Acum, simt că nu-mi lipsește nimic esențial. Și nu e puțin lucru să simți asta. Îmi lipsesc multe, evident, dar în ansamblu, viața mea are un sens. Și știu că toate își au rostul lor, pe care îl voi înțelege la timpul potrivit. Și mai știu că nu-mi mai doresc nimic altceva și nu m-aș întoarce înapoi la ceea ce am fost, pentru nimic în lume.

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

Cine nu sunt eu? (Serată duhovnicească)

La inițiativa câtorva membri ai parohiei „Sf. Vasile Tătărași”, în data de 23 iunie, s-a organizat prima serată duhovnicească, la care s-au adunat cu bucurie și speranță, chiar în mijlocul bisericii, vreo douăzeci de persoane de toate vârstele.

Întâlnirea a început cu întrebarea unui vechi membru al grupurilor de suport și al consiliului parohial: „Cine sunt eu?”. Încercând să găsească un răspuns, și-a dat seama că adevărata întrebare este, de fapt: „Cine nu sunt eu?”. Astfel, cu ajutorul Mântuitorului și prin intermediul oamenilor, fiecare își observă propriile lipsuri. Tot acesta afirmă că nu dorește să vină la biserică doar pentru a bifa încă o prezență, ci pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, oamenii, natura umană, limitele acestora etc.

În acest sens, părintele Iulian a propus ca aceste întâlniri să fie gândite astfel încât să ne fie tuturor de folos, să interacționăm, să ne cunoaștem, să-și spună fiecare gândurile, deoarece „venim la biserică, ne rugăm împreună, dar nu ne cunoaștem unii pe alții”. Observăm cu tristețe că oamenilor le lipsește starea de comuniune, fiindu-le frică de ceilalți, devenind individualiști, izolându-se, îmbolnăvindu-se. De mici, mulți dintre noi suntem învățați să ne ascundem, să purtăm măști, uitând cine suntem cu adevărat, ajungând să-i imităm pe ceilalți sau să trăim viețile altora. Nu găsim medicamentul care să ne ajute, înlocuindu-l cu patimi și plăceri,

deși doar în comuniune există vindecare.

După aceasta, toți membrii s-au prezentat spunându-și prenumele, de cât timp cunosc această parohie sau de cât timp sunt integrați într-un grup de suport, majoritatea exprimându-și bucuria că se află în acest loc. Au participat persoane care sunt de zeci de ani membre ale parohiei (cineva a spus că această parohie îi oferă un sentiment de liniște) și altele care sunt venite de câțiva ani (unele dintre ele fiind mai demult îndepărtate de biserică din cauza patimilor, dar apropiindu-se de Dumnezeu cu ajutorul oamenilor). Unii au mai participat la astfel de serate duhovnicești, alții au venit pentru prima dată.

Prima temă care s-a propus pentru a fi discutată, a fost: „Azi – a fi în prezent”. Cum a spus părintele Iulian, omul contemporan fuge de prezent, se uită la televizor, folosește în exces telefonul, teleportându-se în afara realității. Apare un scurtcircuit în mintea omului, scoțându-l din prezent. De exemplu, unele rugăciuni par foarte lungi pentru oamenii de astăzi, pentru că au multe gânduri de care sunt invadați. Oare de ce omul este invadat de atâtea gânduri, când el își dorește să fie cu Dumnezeu? Pentru că singur s-a învățat, când dă de greu, să evadeze din prezent, găsindu-și plăcerea în gânduri, devenind dependent de ele. Un filosof spunea că omul se vindecă nu doar scăpând de gândurile rele, ci și de gândurile bune, iar altul afirma că omul când gândește, nu trăiește. Astăzi, este un adevărat act de curaj să fii cu toată ființa ta într-un singur loc. Astfel, soluția este ca fiecare dintre noi, în scopul vindecării, să ne găsim inima. Conectându-ne la propria inimă, ne conectăm la prezent, dobândim pacea interioară, liniștea lăuntrică și scăpăm de tirania propriilor gânduri.

O altă soluție pe care a propus-o un membru al întâlnirii este evitarea a ceea ce ne supără, realizând care sunt gândurile și pericolele care ne afectează mintea, degajându-ne de acestea. Omul este slab, îi imită pe ceilalți, neavând curajul să fie diferit. Astăzi, viața este solicitantă, reclamele agrează sufletul, dar omul trebuie să aibă mereu ochiul inimii deschis către Dumnezeu. Uitănd de gânduri, de amăgiri, de iluzii, trebuie să ne lăsăm în voia lui Dumnezeu și doar așa putem trăi prezentul.

Seratele duhovnicești se vor organiza o dată la 3-4 săptămâni, iar temele ce se vor discuta vor fi despre problemele omului, despre Dumnezeu și despre relația dintre om și Dumnezeu. Astfel, s-au propus deja câteva teme viitoare: „Familia; cum să ne educăm copiii pentru lumea de astăzi?”, „Cum să ne desprindem de trecut?”, „Sexualitate și pornografie”, „Fericirea absolută” etc.

Ioana Sanciu - parohia Sf. Vasile Tătărași

Iubirea desăvârșită a Maicii Domnului

Când sufletul e în iubirea lui Dumnezeu, cât de bune, cât de plăcute și vesele sunt atunci toate. Dar, chiar și în iubirea lui Dumnezeu sunt întristări și, cu cât e mai mare iubirea, cu atât mai mari sunt și întristările. Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu un singur gând, nici n-a pierdut vreodată harul, dar și în ea au fost mari întristări; iar când stătea lângă cruce, atunci întristarea ei a fost nemăsurată ca oceanul și chinurile sufletului ei au fost neasemănat mai mari decât chinurile lui Adam la izgonirea din rai, pentru că și iubirea ei era neasemănat mai mare decât iubirea Lui Adam în rai. Și dacă a rămas în viață, e numai pentru că a întărit-o puterea Domnului, fiindcă Domnul a vrut ca ea să vadă învierea Lui și, după înălțarea Lui, să rămână pe pământ spre mângâiere și bucurie apostolilor și noului popor creștin.

Noi nu ajungem la deplinătatea iubirii Maicii Domnului și de aceea nu putem înțelege pe deplin întristarea ei. Iubirea ei era desăvârșită. Ea iubea nemăsurat de mult pe Dumnezeu și Fiul ei, dar iubea cu o mare iubire și norodul. Și ce n-a trăit ea atunci când oamenii pe care-i iubea atât de mult și a căror mântuire o dorea până la capăt, au răstignit pe Fiul ei preaiubit? Nu putem pricepe aceasta, pentru că în noi iubirea de Dumnezeu și de oameni e mică.

(Sfântul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejzii și iadul smereniei, Editura Deisis, 2001)

Strofe pentru suflet

Frumosul - altarul sufletului

Să nu disprețuiești pe nimeni, niciodată
Oricum ar fi, de Dumnezeu creat,
De-i slab sau gras, înalt sau scund,
Te poartă, așa cum tu ai vrea să fii
tratată.

Nu înjosi privind la aparențe,
Nu mutila cu ochii răi, perfizi,
Căci frumusețea chipului e trecătoare,
Iar cea a sufletului nu are oglinzi.

Nu ești de neînving nici tu în luptă,
De azi ai coamă, nu te crede leu.
Oglinda acestui veac ades înșală,
Dar cea a sufletului e la Dumnezeu.

Nu-i arăta celui ce nu cunoaște
Cât ești de sfânt, iar el de păcătos,
Căci și pentru tâlhar, ca pentru tine
Muri Același Domn, Iisus Hristos!

Fii cumpătat în tot, cum se cuvine,
Nu sta-n cocioabă dacă ai palat,
Dar nu uita; săracul și bogatul
Au amândoi Același Împărat.

Fii OM în orice împrejurare,
Lasă frumos pe unde treci mereu,
Altarul sufletului tău e o comoară
Și peste toate este Dumnezeu!

Autor: Mariana Trîncă.

Să-I mulțumim lui Dumnezeu!

Să-I mulțumim lui Dumnezeu că este
bun și îndurat,
Și câte noi cerând la El, ne-a ascultat și
ni le-a dat.

Prezența Lui e peste tot; ne vede și ne-
aude.

Cerșind la bunătatea Lui, ne dă cu mult
mai multe.

Ne vede gânditori de ziua următoare și
ne întrebăm: Cum va mai fi?

El pune alinare.

Ne însoțește peste tot, de-a pururi cu
noi este

Ne pune-n față ce dorim și El ne dă de
veste.

Ne-nseninează atunci când ne e lumea
mai urâtă,

Ne mângâie atunci când viața e
mohorâtă.

Și poposește lângă noi, vorbind cu noi
în șoaptă.

El ne ridică din nevoi, ne ceartă și ne
iartă.

*Autor: Monahul Iordan de la Mănăstirea
Sihăstria Tarcăului*

Pe mamă n-o face nașterea, ci creșterea cea bună

Părinții creștini, Vasile și Emilia, sunt o pildă tuturor părinților în educația morală a copiilor lor, percepută ca o îndatorire importantă. În mod special, mama Emilia și bunica Macrina le cheamă pe toate mamele să se îngrijească de creșterea copiilor „întru învățătura și muștrarea Domnului”, pentru că educația creștină cultivă și mântuiește sufletele oamenilor.

De aceea sunt datoare nu doar să-i hrănească pe copiii lor și să-i educe în duhul științei lumii, ci înainte de toate să-i formeze moral. Pentru că oricâte cunoștințe ar dobândi, nu le sunt de folos dacă se arată lipsiți de înțelepciunea cea de la Dumnezeu. Studiile universitare și limbile străine, muzica și diplomele cu siguranță că sunt bune, însă educația sufletului este indispensabilă pentru formarea caracterului.

Acesta este adevărul despre care trebuie să țină seama orice mamă, căci, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „pe mamă n-o face nașterea, ci creșterea cea bună”. Datoria mamei nu este doar a aduce copii pe lume, ci și de a se îngriji de educația morală a copiilor ei.

Atanasie I. Skarmoghiani, Mamele creștine ale Sfinților Trei Ierarhi, Editura Egumenița, Galați, 2012, pp. 13-14

Medicamente duhovnicești – aghiasma, anafura și uleiul sfințit

Lucrurile sfințite de care trebuie să se folosească și să se împărtășească ~~fi~~ ^{fiecare} credincios sunt următoarele:

- a) Aghiasma (apa sfințită);
- b) Anafura (pâinea sfințită);
- c) Uleiul sfințit (de la Sf. Maslu sau de la Litie);

Toate aceste sfințiri se fac de către preot cu harul care este în el prin invocarea Duhului Sfânt ca sa vină și să sfințească acele lucruri sau obiecte.

Duhul Sfânt este a treia persoană a Sfintei Treimi care sfințește totul în Biserică, în creație, în familie, în persoana umană, atunci când este chemat (invocat) din toata inima. Duhul Sfânt este prin excelență SFINȚITORUL, cel care sfințește totul și toate.

Personal, fiecărui credincios îi recomand să aibă în casa sa o cameră sau un colț într-o cameră unde să aibă toate aceste lucruri sfințite: icoane, cruci, aghiasmă, anafură, ulei sfințit și să se împărtășească de ele cu evlavie și cu curățenie. Oamenii maturi să le consume numai atunci când sunt curați, iar copiii în fiecare dimineață după ce s-au spălat pe față și înainte de a mânca.

a) Aghiasma (apa sfințită)

Aghiasma este de două feluri: aghiasmă mare și aghiasmă mică. Ambele feluri de aghiasmă este recomandabil să le avem în sticle diferite, cu etichete pe ele, pentru a nu fi confundate.

Aghiasma Mare se face numai o singură dată pe an, la Bobotează. Se consumă 7 zile, de pe 6 până pe 13 ianuarie, în fiecare zi dimineață pe nemâncate. După aceea, în tot cursul anului se folosește numai dacă s-a postit (nu s-a mâncat nimic) până la orele 16-17 după-amiaza, de obicei când se ține post negru vinerea sau când socotește fiecare.

Cu această Aghiasmă Mare se poate stropi prin casă, prin gospodărie, prin mașină, la birou, etc., având puteri foarte mari de alungare a diavolului.

Aghiasma Mică se face în fiecare zi, cu excepția intervalului de timp 6-12 ianuarie, când se face aghiasma mare.

Aghiasma Mică, de asemenea, se ține într-o sticlă la un loc curat și se ia în fiecare dimineață pe nemâncate, dacă nu am consumat nimic după orele 24, de la miezul nopții.

Se mai poate stropi cu ea prin casă, hainele, mașina, gospodăria, biroul, etc. Odată sfințită, aghiasma deține energia Harului Duhului Sfânt. Deci nu este numai o apă simplă, ci are o încărcătură spirituală deosebită. Astfel, cel ce o ia cu evlavie și se împărtășește de ea, se împărtășește de Harul Duhului Sfânt. Aghiasma curată luminează și întărește sufletul omului. De foarte multe ori are puteri miraculoase asupra celui ce o ia cu multă credință și izgonește diavoli.

b) Anafura (pâinea sfințită)

Un alt element sfințitor de care ne putem împărtăși zilnic este sfânta anafură, acea pâine sfințită în timpul Sfintei Liturghii care s-a atins de Sfânta împărtășanie de către preot în timpul Axionului. Ea are puteri harice deosebite, deoarece a fost atinsă de Trupul și Sângele Domnului. Această anafură se ia de către credincios duminica, atunci când merge la biserică, într-o hârtie curată sau într-un vas, se usucă pentru a evita riscul să nu se mucezească și după aceea să se strice. Pentru că a fost atinsă de Sfânta Împărtășanie, se consumă dimineață înainte de aghiasmă. Deci rânduiala este în felul următor: în fiecare zi, creștinul ia o mică bucățică de anafură, după aceea, câteva înghițituri de aghiasmă (de preferat, de trei ori în numele Sfintei Treimi), iar după ce a consumat acestea, se unge cu ulei sfințit pe frunte, făcând semnul sfintei cruci cu un bețișor.

După ce s-a împăcat cu Dumnezeu prin câteva rugăciuni ce le-a făcut în gând și s-a împărtășit de Harul Duhului Sfânt prin aceste elemente sfințite, în sfârșit își ia crucea zilei ce a venit de dimineață cu binecuvântarea lui Dumnezeu și astfel mult

spor va avea și va fi ferit de multe curse ale celui viclean în acea zi.

c) Uleiul sfințit

După cum aminteam mai sus, un alt element sfințit de care ne mai putem împărtăși zilnic este uleiul sfințit sau mirul, cum i se mai spune, nefăcând confuzia cu Sfântul și Marele Mir, cel cu care suntem unși numai o dată în viață, la Botez. Uleiul sfințit este de două feluri: cel care se face la Sf. Maslu și cel care se face la Litie, atunci când serbăm un sfânt mai mare cu cruce roșie în calendar.

Uleiul de la Taina Sf. Maslu are mare putere sfințitoare și tămăduitoare asupra omului care-l ia cu credință.

Acest ulei nu se resfințește, ci se pune într-o sticlă cu uleiuri de la cât mai multe Sf. Masluri (7-9-12 sau chiar 40 de Sf. Masluri). Deci nu se mai aduce încă o dată același ulei care s-a sfințit la biserică. De asemenea, acest ulei nu se pune la candelă și nu se dă la animale. Este o greșeală dacă se face acest lucru. El se sfințește pentru oameni și oamenii trebuie să-l folosească. Candela nu are nevoie de uleiul sfințit pentru oameni, ci are nevoie de ulei simplu care se sfințește arzând acolo; iar pentru animale nici nu mai vorbim. Este chiar o profanare când se face așa. Spun acest lucru deoarece sunt fel de fel de zvonuri care mai de care mai colorate.

Cu uleiul de la Litie, de asemenea, se miruiește pe frunte. Uleiul de la Sf. Maslu se mai poate administra în felul următor, mai ales pentru cei bolnavi: oricine se poate unge pe frunte cu el, făcând semnul sfintei cruci cu degetul sau cu un bețișor. Se mai poate unge rana celui bolnav, tot așa, făcând semnul sfintei cruci pe ea. Se mai pot lua dimineata pe nemâncate câteva picături, înghițite sau puse pe o bucățică de anafură. Iarăși se mai poate administra la cel bolnav sau la cel cu duhuri necurate în mâncare. Se pun în farfuria celui care mănâncă câteva picături, iar după ce mănâncă se spală farfuria singură și se aruncă apa la o floare sau într-un loc curat din grădină.

Mai există în Biserica ortodoxă încă două feluri de ulei sfințit, unul este cel care se face la botez și se pune în apa din cristelniță și se unge copilul cu el la toate încheieturile, iar cel de-al doilea fel de ulei sfințit este cel de la sfințirea casei, când se ung toți pereții casei la toate punctele cardinale având semnificație biblică de binecuvântare a casei unde locuim. Atât cu uleiul sfințit de la Sf. Maslu care este pus într-o sticlă separat, cât și cu uleiul de la Litie, creștinul se poate mirui pe frunte în semnul sfintei cruci în fiecare zi sau se poate administra intern.

Extras din Sfaturi duhovnicești – Arhim. Ioachim Pârvulescu, Repere morale pentru o viață practică creștin – ortodoxă, Sfânta Mănăstire Lainici 2004

Credința pentru copiii de toate vârstele

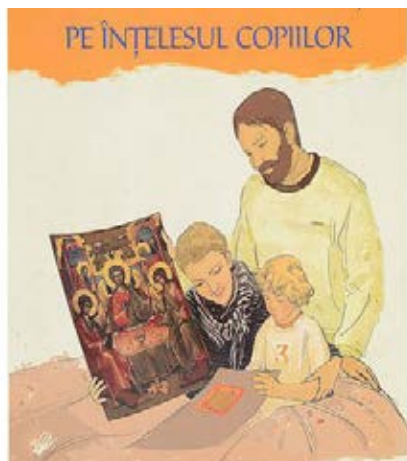
Satul cuvioșilor

Un râu vijelios despărțea două sate cu oameni diferiți. Cei care trăiau de-a dreapta râului erau considerați sfinți, fiindcă - spuneau ei - lucrau numai fapte bune, erau credincioși, țineau posturile și făceau milostenie, a zecea parte din venitul lor o duceau la biserică. Iar de-a stânga era „satul păcătoșilor”, cu oameni leneși, cam cheffii, care nu prea mergeau pe la biserică și nu țineau poruncile cum trebuie.

Într-una din zile, se lăsă deasupra celor două sate un nor negru înspăimântător și începu într-o clipă o furtună cum nimeni nu mai văzuse. Se mai liniști un pic furtuna, mai încetară tunetele și fulgerele și ce să vezi!? Râul începu să se umfle văzând cu ochii și inundă gospodăriile. Dar, ca un făcut, s-a inundat doar „satul cuvioșilor”, nu și cel „al păcătoșilor”. Multe case ale celor care se credeau sfinți s-au stricat, multe animale s-au înecat și cu multă pagubă s-au trezit prin gospodăriile lor.

După ce Dumnezeu a dat soare și toate lucrurile s-au liniștit, cuvioșii au început să-și pună întrebarea cum de satul păcătoșilor a scăpat de inundație, iar ei s-au trezit cu atâta pagubă. Unul dintre sătenii cuvioși, cunoscut pentru înțelepciunea sa, dori să cerceteze acestea și făcu un drum până la râu. Acolo întâlni pe oarecare din satul păcătoșilor, îl salută și intră cu el în vorbă. Acela i-o luă înainte cu vorba și zise:

- Ce ați crezut, că dacă duceți viață cuvioasă este suficient să nu vă plouă? Eu cam știu de ce satul vostru a fost inundat și al nostru nu!
- Păi care ar fi motivul?
- Motivul este acesta: că oricât de smerit ești, de cuminte, de ascultător față de poruncile lui Dumnezeu, mântuirea nu trebuie luată doar pentru tine.
- Păi ne ajutam între noi, vrem să ne mântuim sufletele cu toții, spuse „cuviosul”.
- Așa este, vă ajutați între voi, spuse „păcătosul” apăsând pe ultimele două cuvinte. Dar râul acesta nu l-ați mai trecut spre noi de câțiva ani buni! Să veniți

aici și să ne spuneți și nouă cuvântul lui Dumnezeu și să ne învățați viața cuvioasă. De aceea v-a dat Dumnezeu inundația, fiindcă ne-ați lăsat să ne pierdem sufletele, deși suntem vecini...

- Păi, atunci, haide să facem pace, spuse săteanul „cuvios”, întinzând mâna „păcătosului”. Și fie ca odată cu această mână întinsă, să facem din două sate o singură comună și împreună să ne mântuim!

- Bine ai grăit, frate! spuse „păcătosul”. Căci mântuirea nu e pentru un om, ci pentru noi toți. Eu gândesc așa, că omul oricât ar fi de păcătos, se poate apleca dintr-odată spre viața cuvioasă. Să-L lăsăm așadar pe Dumnezeu, ca de azi înainte, să dea soare și ploaie peste amândouă satele, ca împreună să suferim și cele bune și cele rele. Și tot împreună să ne pregătim pentru dorita întâlnire cu Domnul, atunci când El ne va chema la El să ne spună dacă suntem mântuiți sau nu.

Povestire inclusă în cartea „NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I”, Editura Cristimpuri, 2010

Cine se ascunde în spatele unui copil?

În spatele unui copil vesel e o mamă înțeleaptă.

În spatele unei fetițe senine e un tată implicat.

În spatele unui băiat liber e o mamă inteligentă.

În spatele unui copil agresiv e nevoia de afectiune.

În spatele unui copil curajos e un părinte și mai curajos.

În spatele unui copil trist e un părinte neatent.

În spatele unui copil fricos e un părinte și mai fricos.

În spatele unui copil vesel e o casă veselă.

În spatele unui copil sclifosit e nevoia de atenție.

În spatele unui copil credincios e o bunică.

În spatele unui copil liber sunt doi părinți liberi.

În spatele unui copil-lumină e un părinte-soare.

În spatele unui copil fericit sunt doi părinți fericiți.

Schimbarea la față a Domnului (Pobrejenia)

Biserica Ortodoxă prăznuiește Schimbarea la Față a Domnului, în fiecare an, pe 6 august. Sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului datează de la începutul sec. al IV-lea, când Sfânta Împărăteasă Elena zidește o biserică pe Muntele Tabor. Această sărbătoare începe să fie menționată în documente din prima jumătate a secolului al V-lea. În Apus, sărbătoarea Schimbării la Față s-a generalizat mai târziu, prin hotărârea luată de papa Calist III ca mulțumire pentru biruința creștinilor asupra turcilor la Belgrad, în anul 1456.

Sfântul Maxim Mărturisitorul vede în prezența lui Moise și a lui Ilie pe Tabor, o exprimare a faptului că la îndumnezeire se poate ajunge atât pe calea căsătoriei, simbolizată de Moise care a fost căsătorit, cât și pe calea necăsătoriei, arătată prin Ilie.

Sfinții Părinți spun că Moise și Ilie au fost prezenți la Schimbarea la Față de pe Tabor, pentru a li se îndeplini dorința de a vedea fața lui Dumnezeu. Să nu uităm că în viața lor pământească nu au reușit să vadă fața lui Dumnezeu, Moise a văzut doar spatele lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, iar Ilie s-a retras într-o peșteră atunci când Dumnezeu a trecut în adiere de vânt. Ei nu reușiseră să vadă fața lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu nu Se întrupase.

Prezența lui Moise și Ilie alături de Hristos are și menirea de a ne descoperi că Hristos este o persoană distinctă și nu o reîntrupare a lui Moise sau a lui Ilie cum credeau mulți din vremea aceea.

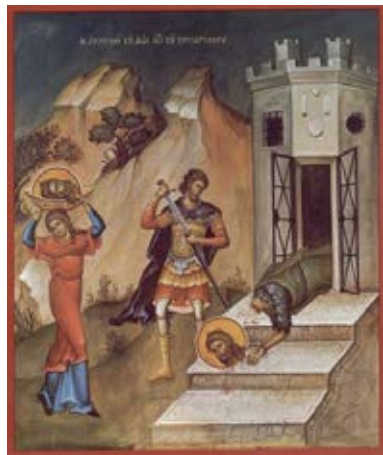
Schimbarea la Față a Domnului a avut loc cu puțin timp înainte de răstignirea Sa. Hristos nu Se mai arată într-un mod chenotic ucenicilor, Se arată fără niciun val, ca să-i întărească pe ucenici atunci când Îl vor vedea răstignit.

Sfinții Părinți au rânduit ca această sărbătoare să aibă loc în august, ultima lună din anul bisericesc, ca să cunoaștem că întru această slavă va veni să judece întregul neam omenesc.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului, numit de tradiție „Îngerul Pustiei”, avea să împărtășească soarta majorității proorocilor lui Israel, al căror ilustru șir îl încheie (vezi Matei 11, 13). Mărturisind adevărul până la capăt și încumetându-se să-l certe cu asprime pe regele Irod Antipa pentru că trăia în desfrânare cu Irodiada (care-i era cumnată), în cele din urma i se taie capul (Irodiada a uneltit, Salomeea a cerut și Irod a dispus, împărțind toți trei un păcat mai mare decât toate cele săvârșite până atunci). Vechiul Israel, întruchipat de cei trei călăi orbiți de patimi, își trăia astfel trufașa agonie, tăvălindu-se încă o dată în sânge sfânt, dar Noul Israel al credinței, propovăduit de Ioan, răsărea cu Hristos, spre lumina și mântuirea neamurilor: „La ai Mei am venit și ai Mei nu M-au primit; chema-voi neamurile și acelea Mă vor preamări”.

Din Evanghelie cunoaștem că Irod, la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei de naștere, a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. În acea vreme, Sfântul Ioan era întemnițat în castelul lui Irod de la Maherus. Ioan îl muștrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. În ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților și îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca răsplată.

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este prăznuită pe 29 august. Este ultima mare sărbătoare din anul bisericesc, pentru că pe 1 septembrie începe un nou an. Ziua Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul este o zi de post. Ni se cere să postim în această zi, pe de o parte ca să nu ne asemănăm cu Irod, care din cauza ospățului fără măsură, a cerut ca Salomeea să-i danseze și drept răsplată i-a oferit capul Sfântului Ioan Botezătorul, iar pe de altă parte, ca să ne asemănăm cu viața înfrânată a lui Ioan.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - August 2019

- 1 J Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 Mc. Macabei (Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului)
- 2 V Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împ. Justinian cel Mare
- 3 S Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea
- 4 D **Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia**

Duminica a VII-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Ioan IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

- 5 L Înaintepăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț

6 M (†) **Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (Dezlegare la pește)**

- 7 M †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Mc. Narcis, Patr. Ierusalimului (Post)

- 8 J Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei

- 9 V Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin

- 10 S Sf. Mc. Arhid. Lurentiu; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit

11 D (†) **Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid. (Dezlegare la ulei și vin)**

Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8

- 12 L Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton (Dezlegare la ulei și vin)

- 13 M Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei (Odovania Praznicului Schimbării la Față) (Post)

- 14 M Înaintepăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheia (Prohodul Maicii Domnului) (Post)

15 J (†) **Adormirea Maicii Domnului (Dezlegare la pește)**

- 16 V Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sftenicul Ianache; † Cuv. Iosif de la Văratec

- 17 S †) Sf. Gheorghe pelerinul; Sf. Mc. Miron preotul; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs

18 D **Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon**

Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - potolirea furtunii); Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9

- 19 L Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla

- 20 M Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor

- 21 M Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diac., Romul pr., Silvan diac. și Venust

- 22 J Sf. Mc. Agatonic, Antuza, Zotic, Irineu și Or

- 23 V Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului)

- 24 S Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation

25 D **Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit**

Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10

- 26 L Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic

- 27 M Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei

- 28 M Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia

29 J (†) **Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; (Post negru)**

- 30 V Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; † Cuv. Ioan de la Râșca și Secu

- 31 S Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Ce-ți dorești cu adevărat?	1
Cine nu sunt eu? (Serată duhovnicească)	4
Iubirea desăvârșită a Maicii Domnului	6
Strofe pentru suflet	7
Pe mamă n-o face nașterea, ci creșterea cea bună	8
Medicamente duhovnicești – aghiasma, anafura și uleiul sfințit	9
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Schimbarea la față a Domnului (Pobrejenia)	14
Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424